C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-Dablovo_kladivo.pdb

PDB Name: Velinsky_Jaroslav-Dablovo_kladi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Velinský

Ďáblovo kladivo

1
Dan Young byl poručíkem Space Interpolu a v takovém ani onakém případě do jeho kompetence nespadaly apollónské planetky, byť i měly hmotnost řádově deset tun na dvanáctou a průměr přes dvacet kilometrů - aspoň tolik měla planetka, nazvaná (snad poněkud romanticky) Ďáblovo kladivo.
Dan Young bydlel v Moon City, hlavním městě Suverénní republiky Luna, postaveném v jihozápadní části Mare Serenitatis na dně kráteru Sulpicius Gallus. Narodil se sice na Zemi, ale od svých jedenácti let žil na Měsíci, kam přesídlili jeho rodiče v rámci svých povolání; otec byl psycholog a matka specialistka na kosmické choroby.
Zaměstnáním poručíka S. I. Dana Younga bylo potírat organizovaný zločin tak či onak spojený s volným prostorem, a proto ho výše zmíněná planetka naprosto nezajímala, byť i měla tak pěkné jméno.
Ostatně - pokřtěna byla až později.
Velké množství oněch bludných hor má nepatrnou schopnost odrážet světlo. Někdy to dělá sotva pět procent, jindy ještě méně. O takové planetce se neví; většinou je její dráha natolik vzdálena systému Země-Měsíc, že by ji bylo možné objevit pouhou náhodou. Pochopitelně jak na Zemi, tak na Měsíci, existují výkonné radary, které se zaměřují hlavně na rovinu oběžné dráhy obou těles kolem Slunce, aby vyloučily sice málo pravděpodobnou, ale přece jen možnou událost, k jakým v dávných pradějinách nesčíslněkrát došlo - památky po nich se najdou i na Zemi a na povrchu Měsíce jsou jich stovky, tisíce, a sestoupíme-li i k těm nejmenším, kdo ví, zda jich nenapočítáme milióny. V první polovině dvacátého století, kdy bylo planetek s krátkou oběžnou dráhou známo jen několik, se pravděpodobnost srážky takového tělesa se Zemí nebo Měsícem považovala za nepatrnou až zanedbatelnou. Později, se stále novými objevy dalších a dalších planetek, se nebezpečí srážky začalo brát vážně. Nejdřív se přešlo od pouhého pozorování a fotografování oblohy k systematické strážní službě. Potom byly na nízkých oběžných drahách kolem Země i Měsíce umístěny pozorovací stanice, vybavené veškerou technikou, aby případného vetřelce z kosmu odhalily mnohem dřív, než se stane nebezpečným. Tehdy už nebylo nemožné letět podobnému nebezpečí vstříc, přistát na povrchu planetky, a umístit na jejím povrchu nálož, jejíž výbuch sice nezměnil dráhu obrovitého bludného balvanu o mnoho, ale stačilo to k tomu, aby na své další cestě Zemi nebo Měsíc minul. Lidé na to byli připraveni, ale nic takového se nestalo, dokud radar pozorovací měsíční družice 0 (ZERO) D neohlásil dosud neznámou planetku, jejíž objev vzápětí potvrdila největší astronomická observatoř v kráteru Morse na odvrácené straně Měsíce.
Tam jí dali označení R 673, ale brzy se jí začalo říkat Ďáblovo kladivo.

2
"Víte něco o planetoidách s krátkými oběžnými drahami, poručíku?" zeptal se major Livingstone ve své kanceláři, která v Moon City pracovala pod krycí hlavičkou firmy MOON FISHING TRADE, zabývající se dovozem mořských produktů od planktonu a řas až po mražené filé z atlantických tuňáků.
"Planetky typu Apollo," řekl Dan Young. "V podstatě jde o tělesa podobná Marsovým měsícům. Perihélium některých leží uvnitř dráhy Země... Většinou mají značně protáhlé dráhy a přibližují se značně ke Slunci, například Ikarus až na dvacet osm miliónů kilometrů. Další z nich -"
"To stačí," mávl rukou major. "Slyšel jste už o planetce R 673, poručíku?"
"Jen to, co bylo v oficiálním zpravodajství."
"Pokud vím, bylo tam, že ji objevili."
"Ano," pousmál se Dan. "Víc ne. Koho to zajímá, pane?"
"Málokoho," kývl major. "Ale jistě by se to stalo zajímavým, kdyby vláda uvolnila další informace."
Dan Young mlčel. Pokud si ho major zavolal proto, že s planetkou R 673 něco nebylo v pořádku, řekne mu to sám.
"Ta zatracená planetka," pokračoval major Livingstone, "uhání po takové dráze, že se střetne s Měsícem. Dojde k tomu za jedenadvacet dní - zhruba někde na sto sedmdesátém západním poledníku, pár stupňů pod rovníkem. Asi tam, co jsou krátery Daedalus a Ikarus."
"Je to jisté, pane?" zeptal se Dan Young.

"Takové věci se dají přesně spočítat," řekl major.
"Pokud vím, tak se tam něco staví," řekl Dan. "Nijak jsem se o to nezajímal... Ale ty objekty jsou vidět z oběžné dráhy. To je smůla... Myslím, že takové těleso může udělat stokilometrový kráter. A další menší díry okolo."
"Představujete si to správně, Dane. Bezprostředně to ohrozí území nějakých pět set kilometrů v průměru."
"To znamená, že je v nebezpečí i observatoř v kráteru Morse, pane."
"Ta se dá přestěhovat za týden," řekl major. "S tím velkým objektem v předpokládaném centru dopadu je to ovšem horší. Něco tam budou muset nechat... A rychle rozhodnout co, aby byla škoda co nejmenší."
"Odklonit planetku není možné?"
Major chvíli mlčel a hryzl si knír. "Možné to je," řekl potom. "Také se s tím počítá. Jenže to zatím nikdo nevyzkoušel. Vždycky se to považovalo spíš jen za teoretickou možnost..."
"Chcete říct, že nejsou připraveni, pane?"
"Ne, to ne... Pohotovostní loď je zakonzervovaná na oběžné dráze, stačí tam dopravit posádku a nálože, oživit systémy a dát palubnímu computeru program. Dostihli by planetoidu včas. Ale není to vyzkoušené. Jenom vypočítané. Může se stát, že se planetoida zachová jinak, než se předpokládalo... Nebo se posádce pro nějaké neočekávané příčiny nepodaří uložit a načasovat nálož... Nejsem odborník, Dane. Prostě, mezi námi řečeno - je to pěkný průšvih."
"Co v tom můžeme udělat, pane?"
Otázka byla namístě; Dan stále marně přemýšlel, proč ho major zavolal. Záležitost planetoidy R 673 nespadala do kompetence policie, byť i šlo o kosmickou sekci Interpolu.
"Slyšel jste o stavbě první fotonové lodi?" zeptal se major Livingstone.
"Tu a tam se o tom někde povídá," kývl Dan. "Já o tom slýchával od dětství, pane. Vždycky jsem si myslel, že je to jenom zbožné přání poněkud potrhlých konstruktérů, protože, pokud vím, neexistuje hmota, která by to vydržela."
"Už existuje, Dane."
"Skutečně? Chcete snad říct, že v tom objektu -"
"Přesně tak," řekl major Livingstone. "V tom objektu mezi krátery Daedalus a Ikarus se staví fotonová loď."
"Kdo ji staví?"
"Otázka vlastence?" pousmál se major.
"Ne, pane... Nenarodil jsem se na Měsíci, jak víte. Zajímá mě, jestli je to projekt Země nebo měsíční vlády."
"Je to koprodukce... Jenomže ne Země a Měsíce, ale poněkud jiných partnerů. Je v tom zřejmě Martian Flight Company a zdejší Moon Space Laboratory... Aspoň to tak vypadá."
"Mars... ?!" podivil se Dan.
"Ano, Mars. Víte, že tam usilují o samostatnost... Chtějí se vymanit ze závislosti na Staré dámě. A Měsíc... Však to znáte. Taky věčný komplex z té koule, co nám věčně kouká do talíře. První fotonová loď je prostě záležitost Marsu a Měsíce - podle všech těch patriotů do toho naší Staré dámě nic není."
"To je směšné, pane."
"Ovšem. Z našeho hlediska."
"Proto se usadili na odvrácené straně?"
"Nejspíš taky proto. Cpou do toho miliardy... Jenom co je stálo utajení... Darmo mluvit." Major znechuceně mávl rukou. "A do toho přijde pitomá planetoida, která si to namíří rovnou na jejich staveniště."
"Jenže Space Interpol je interplanetární, pane."
"To je," kývl major a udeřil dlaní do stolu. "Samozřejmě, nejsme tu pro nějaké šovinisty posedlé gigantománií. Jenomže... Prostě nemůžeme dělat, že se nás to netýká. Fotonová loď je bezesporu obrovský krok v kosmické dopravě, i kdyby se používala jen v solárním systému. Při tom kvapném stěhování vezme veškeré utajení za své... A nějaké akce případných ještě větších bláznů se předem vyloučit nedají."
"Myslíte - někoho ze Země?"
"Nemyslím nikoho. Nevím. Podstatné je, že to nemůžeme nechat na federální měsíční policii. Někdo od nás tam být musí. Je to... delikátní poslání. Ten člověk tam nebude mít žádnou možnost oficiálně zakročit v případě, že... Prostě kdyby se něco stalo."
"Počítáte se mnou, pane?"
"Chtěl jsem tam poslat někoho jiného," řekl major. "Ale připadalo mi nakonec nejpřirozenější, když se tam vydáte vy. Protože - v případě odhalení - máte pověst jako novinář. Bude se zdát přirozené, že vaše profesionální zvědavost... Chápete? Měl byste ale zůstat neodhalen, pokud to půjde."
"To znamená," řekl Dan, "že o tom Země ví?"
"Zdá se," kývl major. "Zdá se... Já nevím, jestli to tam vědí. Dostávám příkazy D. S. v jistém kódu, stejně jako vy. Neříkají mi víc, než je nutné. Tu akci je prostě třeba ohlídat před případnými útoky... Před zcizením informací... A tak dále. Víte, že na Měsíci existují všelijaké skupiny... Jen si vzpomeňte na Spasitele, Dane."
"Mají tam na to dost lidí, pane?"
"Na evakuaci... ? Samozřejmě nemají."
"Provádějí nábor?"
"Ne. Dělníky jim posílá Moon Space Laboratory. Jako vždy jste uhodil hřebík na hlavičku, poručíku. Situace je taková, že nám computer vytipoval nejvhodnějšího muže, který je vám hodně podobný; nějaké drobnosti se upraví. Nejdůležitější informace o jeho životě vám předáme přes hypno... Potom vás vyměníme. Toho člověka už jsme kontaktovali; souhlasí, protože finanční odměna není malá."
"Bude mlčet, pane?"
"Dáváme si na něj pozor."

"O. K., pane. Kdy mám nastoupit?"
"Máte čtyři hodiny na přípravu," řekl major. "Víc vám nemohu poskytnout. Něco zabere předání informací... Naštěstí ten Jack Thorne není příliš komplikovaná osobnost. Kdyby ale přece jenom došlo k odhalení vaší skutečné totožnosti - pak jste neměl jiný úmysl, než svůj profesionální zájem informovat veřejnost. Pokud vám nabídnou úplatu za mlčení, přijměte ji. Nikdo od vás nebude žádat vyúčtování."

3
S. I.-man Dan Young pracoval v obrovské montážní hale jako Jack Thorne. Na stejné jméno byla vystavena i jeho identifikační karta, samozřejmě falešná. Skutečnou IC Jacka Thorna nebylo možné použít - vyráběly se podle starého pozemského patentu, který je velice jednoduše zajišťoval proti zneužití: jakmile změnily původního majitele, nápadně zezelenaly.
Kromě falešného dokladu měl Dan Young spoustu pravých vědomostí ze života muže, kterého představoval. V oblastech, kde nejvíc hrozilo prozrazení, měl dokonce Thornovy vědomosti zesíleny tak, že překrývaly jeho vlastní identitu. K tomu, aby přesto v pravou chvíli věděl, kým skutečně je, mu pomáhala jen vlastní vůle, školená a posílená na vysoké policejní škole metodou věhlasného Rabhíndráta Smithe.
Měsíc má proti Zemi jednu obrovskou výhodu - a to svoji šestkrát menší gravitaci. Na Měsíci by nebyl žádný problém postavit pyramidy nebo Baalbeckou terasu - všechno tu je šestkrát lehčí a člověk tu vystačí s kladkostrojem, pákou, válci a nakloněnou rovinou, pokud ovšem zvládne různá jiná úskalí, neboť hmota zůstává stejná a její setrvačnost právě tak. Vyklidit obrovitou halu bylo možné v době nepříliš dlouhé - ale ne za tři týdny.
Jack Thorne zřejmě patřil k méně informovaným pracovníkům MOON SPACE LABORATORY a jeho inteligence také nebyla právě zázračná. V důsledku toho Dan neviděl víc než rozsáhlou montážní linku a šrouby, jejichž matice musel povolovat; to hlavní mu zůstávalo utajeno v hlavní budově, skoro kilometr dlouhé a sto padesát metrů vysoké, v níž se zcela nepochybně skrýval trup gigantické lodi. Do této budovy Jack Thorne přístup neměl; nevlastnil zvláštní propustku, bez které byl každý pokus proniknout dovnitř trojnásobnou kontrolou nemožný.
Nebyl jediným pracovníkem, jemuž úzkostlivé utajení všeho, co s hlavní budovou souviselo, vrtalo hlavou. Muži si o tom šuškali v jídelně i v ubikacích a spěch, s nímž se všechny práce prováděly, záhadu ještě umocňoval. Jediná informace, kterou měl Dan Young navíc, byla právě ta základní - totiž důvod, proč tomu tak je.
"Muselo to všechno stát miliardy," řekl třetího dne u oběda Sam Copeland, předák transportní čety, pro kterou pracoval Dan. "Byl jsem u toho, když se to před třema rokama stavělo... Vůbec nechápu, proč se to teď nahonem bourá. Ještě že slušně platěj, jináč bych do toho nešel. Já rád stavím, ale bouračky mi nikdy neseděly."
Danovi ihned naskočila paměť Jacka Thorna. "Jo, Same," přikývl, "tenkrát se tady taky braly slušný peníze. Jestli to nebylo za to, že se nikdo z nás nestaral o to, co vlastně staví. Dělával jsem na všelijakejch stavbách, dokonce na Starý dámě... Tohleto mi nejvíc připomínalo automobilku."
"Na jaký Starý dámě?" zeptal se Sam Copeland.
"No - na Zemi," řekl Dan a uvědomil si, že se mu do paměti Jacka Thorna připletl termín z hantýrky S. I. "To říkával můj strejc. Stará dáma... Dobrej fór, ne?"
"To by se Měsíci muselo říkat Starej pán," řekl jeden z dělníků, jménem Bill Shepherd. "Prej je starší než Země."
"Mě by nejvíc zajímalo," řekl Dan Young, "co je vlastně v tý hlavní hale. Všecko, co se tady dělalo, se prej lifrovalo tam." To v něm opět promluvil Jack Thorne.
"A odtamtud nic," kývl Copeland. "Je to divný."
"Já dělával v loděnicích v Anglii," ozval se další dělník. "Nejvíc mi to připomíná dok."
"Copak tady jsou nějaký moře?!" ušklíbl se Shepherd. "Jenom ty hnusný pouště s krásnejma jménama."
"Ať je to jak chce," řekl Copeland, "nejvíc se mi tady líběj ty tři volný dny po třech dnech makačky."
"Jo, to je od nich uznalý," řekl Shepherd.
"Starou belu uznalý," řekl Copeland. "Mělo se tady makat non stop, dokud to nebude hotový. Ty směny jsme si vyhádali přes odbory. Pánům se to moc nelíbilo - musej platit dvakrát tolik lidí, aby práce jela bez přestávky."
Na ty tři dny volna odvážela dělníky linková raketová loď do Moon City, aby je třetí den přivezla zase zpátky. Někteří ve městě bydleli; ostatní pocházeli ze všech možných periferií Měsíce a Moon City se jim se svými hospodami, hernami, dancingy a levnými hotýlky jevilo jako země zaslíbená, kde si za své peníze mohli užít. Takových měst nebylo na Měsíci mnoho - vedle metropole snad ještě New Chicago a Port Royal.
Hned v prvním dnu volna se Dan Young hlásil u majora Livingstona v MOON FISHING TRADE.
"Sedněte si, Dane," uvítal ho major. "To, co vám teď řeknu, je nejen pro vaše uši, ale možná i pro uši Jacka Thorna. Před hodinou jsem dostal hlášení, které celou věc ještě komplikuje... A pro vás to bude nejtěžší úkol, jaký jste kdy dostal u Space Interpolu. Ale nejdřív mi řekněte, jak to vypadá mezi Daedalem a Ikarem."
"Jack Thorne nebyl ten pravý muž, pane," řekl Dan Young. "Do hlavní haly nemá přístup... Jenom do montážní. Zdá se, že nikdo z dělníků, kteří tam pracují, nemá ani ponětí, co se tam vlastně vyrábí. Přirovnávají to k automobilce nebo k doku."
"Dokážete potlačit vědomí Jacka Thorna?" zeptal se major. "Nebo bude lepší je vymazat, aby vám nepřekáželo?"
"Můžu jeho myšlenky potlačit vůlí," řekl Dan. "Nevím, jak dalece by mi mohly komplikovat činnost, kdyby došlo k nějakým krizovým momentům. Pokud ho nepotřebujeme, pane, radši bych se ho zbavil."
"Dobrá... Udělejte to hned. Na staveniště se vrátí skutečný Thorne." Pohlédl na display hodin na stěně. "Za hodinu to stihnete... včetně těch kosmetických úprav. Najdete mě tady."
Hodinu nato se Dan znovu hlásil v majorově kanceláři.
"Jak se cítíte, poručíku?" zeptal se major.

"Líp, pane. Víte, ten Thorne... Není to příliš inteligentní osobnost. Jeho vědomosti mi spíš překážely. Teď jsem v naprostém pořádku."
"O. K.," pokývl major. "V tom případě vám mohu předat další informace?"
"Poslouchám, pane."
Major otevřel zásuvku stolu; byl ze staré školy, studoval v Evropě na Zemi a potrpěl si na všelijaké staromódní zbytečnosti, jako byl třeba tenhle stůl se šuplaty. Bylo to dobré jen k hromadění dalších zbytečností a krámů, ale Dan Young majora chápal - sám se svého času naučil staré znakové písmo, aby si tu a tam mohl přečíst tištěnou knihu nebo časopis. Ne že by na Měsíci neexistovaly noviny; ale ty si každý prostě za nepatrný peníz nahrál v pouličním automatu do svého vademeca, aby je po přečtení zase vymazal. Samozřejmě, písmo bylo lineární (pokud bylo vůbec zapotřebí) a obrazové zpravodajství holografické.
"Pozemské pivo," řekl major a postavil na stůl dvě plechovky, které vytáhl ze zásuvky. "Myslím, že je tam podávají chlazené, ale já si tady na chlazené nápoje nepotrpím. Zebou mě nohy, když si jenom pomyslím, kde žijeme."
"Díky, pane," řekl Dan Young.
Otevřeli uzávěry a napili se.

4
"Nuže, poručíku," začal major Livingstone, "o jedné věci jsme už spolu mluvili. Jde o jistou hmotu, která umožňuje postavit fotonový motor."
"Ano, pane," řekl Dan. "Řekl jsem vám, že neznám materiál, který by to vydržel, a vy jste mi řekl, že takový materiál existuje."
"Tak," kývl major. "Přišli na to na Marsu, a protože tam nemají dostatečné kapacity pro stavbu tak velké lodi, spojili se s Moon Space Laboratory."
"Bývá zvykem, že se větší lodi budují ve volném kosmickém prostoru," řekl Dan Young.
"Ano... Bývá to zvykem. V tomto případě jaksi... Ale to není důležité. Snad šlo o úsporu PHM. Všechno, co jste viděl mezi Daedalem a Ikarem, by se muselo dopravit na oběžnou dráhu - spolklo by to hezkých pár miliard Earth-dolarů. I tak ten projekt stojí neuvěřitelné sumy. Prostě je to tak, jak to je. Loď se staví na povrchu Měsíce. V důsledku toho není jiná možnost, než ji vytáhnout pomocnými raketovými motory na orbitu, i když ještě zdaleka není dostavěná."
"A potom? Zase ji spustí dolů?"
"To nevím, poručíku... A to už také není naše věc. Ale vraťme se k té hmotě, se kterou celý projekt stojí a padá. Říkají tomu returnit... Nemusím vám říkat, že je to strašlivě drahé. Parabolické zrcadlo z returnitu by nezaplatila celá sluneční soustava. Proto je vyrobené z tenké titanové slupky, na kterou nanesli returnit ve vrstvě o síle pěti mikronů."
"To je velice zajímavé, pane," řekl Dan Young.
"Nejste jediný, komu se to zdá zajímavé," povzdychl si major Livingstone. "Jsem z toho nervózní. Já nechodil na přednášky Rabhíndráta Smithe jako vy... Vždycky se mi všechna tahle kouzla, co se jim říká kalokogathia, hatha jóga a jánevímjak, příčila. Nemám rád všecky ty uválené proroky s tím jejich sušením prostěradel na nahém těle. Hrom aby..." Znovu otevřel zásuvku. "Omluvte mou slabost, poručíku... Tohle je dýmka, tohle tabák. Od tabáku k returnitu je asi tak daleko jako od krytolebce k učiteli čínštiny."
Major Livingstone nacpal hlavičku dýmky. Dan mlčky pozoroval, jak ji přikládá ke rtům a zasouvá do tabáku rozžhavený drát trčící z nepatrného, zřejmě amatérsky vyrobeného přístroje. "To je zapalovač," řekl major a zabafal. "Udělal jsem si ho sám." Ještě jednou bafl a modravý kouř okamžitě zmizel pohlcen ventilátorem. "Nezapomeňte, poručíku, že tohle, co jste teď viděl, je něco jako D. S."
D. S. znamená dead secret; Dan řekl: "Ano, pane."
"Nuže - k věci," řekl major Livingstone. "Snad se vám zdá, že okolo toho chodím jako kočka kolem horké kaše, jak se trefně říká v některých rustikálních zákoutích na Staré dámě... Hned to pochopíte, Dane. Je to zatracené. Poslyšte: divil byste se, kdyby o returnit projevil zájem někdo cizí?"
"Divil bych se, kdyby ho neprojevil, pane," řekl Dan Young. "Měsíc je plný všelijakých temných existencí."
"Vyjadřujete se jako básník, poručíku."
"Víte, pane, že ve volných chvílích čtu starou literaturu," řekl Dan.
"Ovšem... Je mi to sympatické, chlapče. A jistě je to zdraví prospěšnější než moje fajfka. Nuže... Jak už jsem vám řekl, dostal jsem hlášení. Na naši centrálu se obrátil společný mluvčí Martian Flight Company a Moon Space Laboratory, nějaký Arcadia White... Podle jména je to Mart'an, a pracuje tady společně s pár dalšími... Jsou to lidi kolem returnitu. Isidis Brown, Aeria Scott... Potom nějaký Utopia Baranowski. Tihle tři zřejmě znají recept na výrobu returnitu. Nevím, zda ještě někdo další. Arcadia White předal velitelství federální policie v Moon City depeši, kterou přijali tam - na tom staveništi fotonové lodi. Z federálu to pochopitelně poslali k nám, a přes centrálu jsem to dostal na stůl já. Samozřejmě, patří to do naší kompetence, i když nemám tušení, co s tím uděláme."
"Jaká je to depeše, pane?" zeptal se Dan Young, když se major odmlčel a znova zapaloval dýmku, která mu během řeči vyhasla.
"Hned vám ji přehraju."
Major stiskl patřičná tlačítka na intercomu. Na malé obrazovce se objevil text v lineárním písmu: VYŠLETE MUŽE SE VZORKEM RETURNITU A VÝROBNÍM POSTUPEM NA PLANETOIDU R 673! POKUD TO NEUČINÍTE, NEPOVOLÍM ODKLON DRÁHY A PLANETOIDA DOPADNE V URČENÉM ČASE NA 176W.7S. MÁTE 24 EARTH-TIME NA ROZMYŠLENOU.
"Podpis žádný?" řekl Dan Young.
"Ne, podpis žádný," řekl major.

"Může to být mystifikace."
"To ovšem může," kývl major Livingstone. "Bohužel, nemůžeme čekat, jestli ten gangster svoji hrozbu splní. Loď s náloží má odstartovat zítra. Na planetoidě by měla přistát šest dní před kontaktem... Je to nejzazší možný termín. Říkají, že planetoida mine Měsíc o pouhých osm tisíc kilometrů, pokud všechno půjde dobře... A jestli ten mizera sedí přímo na tom zatraceném balvanu, může celou akci znemožnit. Fotonovou loď se sice podaří zachránit, ale nikdo nemůže předem říci, jakou spoušť náraz udělá. Stokilometrový kráter určitě; ale kdo kdy byl svědkem takové katastrofy? Jen se podívejte, co nadělal takový Tycho! Déšť kamení a prachu spadne na celý Měsíc. Žádný laser to nevychytá. Co není zakopané ve skále, vezme čert. Ano, jak jsem řekl. Je to takové - ďáblovo kladivo, Dane."
Dan Young mlčel.
"Máte nějaký návrh, poručíku?" zeptal se major.
"Neudali délku vlny pro odpověď," řekl Dan.
"Nebylo to třeba. Stačí směrované vysílání na běžné komunikační vlně. Víme přece, kde planetoida je."
"V tom případě bych s nimi nejdřív zahájil dialog. I když to třeba k ničemu nebude, poznáme, zda depeše skutečně přišla odtamtud. Jejich vysílání by bylo třeba přesně monitorovat."
"Spojím se s Arcadia Whitem."
"Nedělal bych to, pane. Způsobilo by to zmatek... Budou mít dost starostí s transportem lodi na oběžnou dráhu. Nechceme přeci těm gangsterům vydat returnit...?"
"Samozřejmě že ne."
"Jednejme tedy jménem Arcadia Whita... Ať jim obratem přidělí jiný přijímací kód a jejich přepojí sem. O tom se na planetoidě nemůžou dovědět. Budou svoje vysílání směrovat k nám a my budem mluvčím Martian Flight Company."
"Dobrá... To samozřejmě není problém. Ale o čem s nimi chcete jednat, poručíku? O prodloužení lhůty?"
"To by zřejmě nemělo žádný smysl; jediná možnost je předstírat, že vzorek returnitu veze loď, která odstartuje zítra. Bude to vypadat docela přirozeně - přistaneme na planetoidě, předáme returnit, piráti odletí a posádka lodi v klidu vykoná svou práci. Tak by se to aspoň mělo odehrát... Ve skutečnosti by posádka lodi neměla o ničem vědět; bylo by třeba vymoci na pirátech jediný možný kontakt, a to sice přes kód tak zvaného Arcadia Whita, což bude kód náš. A ještě bych pro jistotu na loď usadil našeho radistu, aby blokoval případné pokusy planetoidy o přímé spojení s lodí."
"Chcete letět jako radista?"
"Ne, pane. Lepší bude, když na palubu dosadíte některého pracovníka z pomocných sil... V oblasti planetoidy převezme velení a rozhodne o případném přistání."
"A vy, poručíku?" zachmuřil se major Livingstone.
"Já, pane," řekl Dan Young, "poletím ve dvoumístné rychlolodi typu Dart II, Sting Double nebo Gemini. Budu na planetoidě o tři dny dřív než loď s náloží... A ta nepřistane, dokud se mnou nenaváže spojení. Zkusím to ďáblovo doupě vykouřit."

5
Dan Young dostal k dispozici většinu kapacity centrálního computeru měsíční ústředny S. I. s možnostmi napojení na potřebné databanky včetně pozemských a martských, ale spokojil se pouze měsíčním, aby nemusel používat rádiové spojení, které mohlo být monitorováno.
Od computeru potřeboval jen tři věci: Aby mu určil nejvhodnější typ lodi, našel nejvhodnějšího pilota a vypočítal nejvýhodnější kurs. Potřebné informace k tomu computer naštěstí měl, včetně přesných parametrů dráhy planetoidy R 673.
Jako nejvhodnější typ lodi označil Dart II, sice poněkud nehospodárný, ale to nebylo vzhledem k důležitosti akce třeba brát v úvahu. Aby měl dostatek paliva na případné nečekané manévry, doporučil computer start na třístupňovém boosteru, který byl ihned použitelný na kosmodromu New Chicaga. Veškeré údaje o nejrychlejší trajektorii včetně oprav mohl předat během minuty palubnímu počítači, pokud k tomu dostane pokyn.
Jako pilot dostal nejvyšší bodové ohodnocení jakýsi Lacey Georgiu; Dan Young o něm nikdy neslyšel, ale hlavu si s tím nelámal. Požádal computer, aby dotyčnému oznámil, že se má hlásit u firmy VEGETABLE'S IMPORT Ltd. v New Chicagu, kde se doví další. Příkaz byl opatřen řadou různých DEAD SECRET, PRIORITY a SPLNIT IHNED, a podepsán šifrou, o které sice nikdo z S. I.-menů pořádně nevěděl, komu patří, ale která znamenala jediné: sklapnout kufry a neprodleně udělat, co se na adresátovi žádá.
Mezitím major Livingstone navázal spojení s Ďáblovým kladivem; odpověď, která došla za osm minut, zněla: SOUHLAS. LOĎ ZAPARKUJE NA ORBITĚ 120-90 PLUS MINUS DVA. VYČKÁ DALŠÍCH INSTRUKCÍ. JAKÝKOLI POKUS O PROTIAKCI BUDE MÍT ZA NÁSLEDEK OKAMŽITÉ TOTÁLNÍ ZNIČENÍ LASEROVÝM DĚLEM MX 064.
Podpis opět žádný, ale majora v tu chvíli mnohem víc zajímalo, jak se dostalo na planetoidu R 673 laserové dělo MX 064, neboť takových zbraní bylo na Měsíci jen osm, nebo nanejvýš deset. Podobné dělo si nemohl opatřit žádný soukromník ne pro jeho cenu (která byla samozřejmě vysoká), ale prostě z toho důvodu, že by to bylo protizákonné. Laserové dělo mohly vlastnit jedině vládní ozbrojené složky na celoplanetární úrovni, protože už nejmenší kanón MG 019 by dokázal za pár desítek sekund dokonale vymazat ze světa hromadu jakéhokoliv materiálu, odpovídající hmotností hoře Piton. Pokud jakýsi nepodepsaný civilista vyhrožoval typem MX 064, přinejmenším desetkrát silnějším a výkonnějším, bylo to na pováženou a nebylo divu, že major Livingstone vzápětí vrhl do éteru (jak rád říkával) řadu rozmanitých dotazů šmahem označených D. S.
V té chvíli se právě vrátil Dan Young. "Poslyšte, poručíku," řekl mu major zachmuřeně, "ten mizera vyhrožuje kanónem - em-ikskou nula čtyřiašedesátkou. Možná, že nic takového ve skutečnosti nemá... Ale myslím, že je dobré vědět, co tam můžete očekávat."

"To je bluff," řekl Dan Young. "Dá se to ověřit?"
"Právě na tom pracuju."
"Dovolte mi odejít, pane."
"Máte pilota?"
‚Ano, pane. Nějaký Lacey Georgiu."
"U všech... Lacey Georgiu?"
"Znáte ho, pane?"
"Vím, kdo to je," řekl major Livingstone. "Byl bych radši, kdyby pilotoval někdo jiný a změnil bych to, kdybych mohl... No - uvidíte sám."
Rozhovor přerušil intercom; Dan Young neviděl na display, a protože mu major nedal žádný pokyn, mlčky čekal. Major chvíli sledoval ubíhající řádky lineárního písma, průběžně dekódované, a znovu podvědomě sáhl po dýmce. "Je to zlé," řekl, když intercom ohlásil konec relace. "Není to sice žádný důkaz, ale taky to nic nevyvrací. Na jedné z posádek došlo před dvěma měsíci k sesuvu... Víte, takové to nepříliš časté lunotřesení. Kamenná lavina zavalila část objektu... A laserové dělo, které tam měli, zůstalo pod ním. Nechali to být - než by odtamtud něco vykutali, uběhly by roky. Nestálo to za to, práce by přišly na tisíckrát větší částku, než taková zbraň stojí. Jenže vlastně nikdo nemá jistotu, zda tam kanón byl, když to spadlo."
"Jak je to možné, pane?"
"Jak? Nemám tušení. Řekl bych, že je tamější posádka banda povalečů. Nikdy jsem neměl valné mínění o vládním vojsku. U kanónu prostě nebyla žádná hlídka... Poslyšte, Dane - nemám sice právo dát vám rozkaz, ale poradit vám mohu: Kdybyste snad musel použít vlastní zbraně, abyste zachránil život sobě nebo pilotovi, neváhejte."
"O. K., pane," řekl Dan Young. "Zařídím se podle vaší rady. Dovolte mi odejít."
"Čím poletíte?"
Major Livingstone si mohl přehrát záznam z computeru, ale raději mluvil s lidmi.
"Dart II, třístupňový booster. New Chicago," řekl Dan.
"Dobrá," kývl major. "Tak - jak jsme to říkávali za starých časů: Dobrý trysk, poručíku."
Čtyři hodiny nato přistál Dan Young na kosmodromu New Chicaga ve starém kráteru Murchison.

6

Navenek vystupoval Dan Young jako novinář a jeho jméno bylo známé hlavně v Moon City. Nikdo pochopitelně netušil, že články vycházející pod jeho jménem píše řada všech možných pisálků, kteří nevěděli, kdo je vlastně tak dobře platí - a také se o to nezajímali, neboť právě za to dostávali svoje vysoké honoráře.
"Někdo mě tu má čekat," řekl Dan Young v recepci hotelu, postaveného sedm kilometrů od vlastního kosmodromu. "Je to nějaký chlápek od Vegetable's Import z New Chi."
"Někdo takový tady je," řekl recepční. "Sedí v restauraci... No - není to ale právě chlápek, pane. Mám někoho zavolat, aby vás tam dovedl?"
"Díky," řekl Dan. "Najde si mě sám."
Když Dan vešel do restaurace, sedělo tam asi dvanáct lidí. Po odečtení dvou skupinek, které zřejmě přišly společně, zbyli čtyři hosté, každý sám u stolu. Jedním z nich byl hřmotný muž s býčí šíjí, na první pohled pilot, další dva byli nenápadní chlapíci středních let, jeden z nich v turistickém a druhý ve společenském obleku. Čtvrtý host byla nevelká a na první pohled křehká dívka s chlapecky ostříhanými černými vlasy. Vybraný pilot dostal od computeru snímek tváře Dana Younga a měl se mu přihlásit sám; Dan si tedy vybral stůl skrytý za popínavým rostlinstvem v ozdobných květináčích, svým osobním vademecem si objednal sklenku vína Champagne le Monde a čekal.
Ten hromotluk se mu příliš nelíbil. Bývají hádaví a za navigačním pultem je často popadá velikášství. To je v případě dvoučlenné posádky zvlášť nebezpečné. Major Livingstone říkal, že by byl radši, kdyby pilotoval někdo jiný...
Jenže Lacey Georgiu nebyl onen muž s býčí šíjí.
Byla to ta nevelká černovlasá chlapecky ostříhaná dívka a Danovi zatrnulo, když se přiblížila k jeho stolu.
"Vy jste Dan Young?" řekla.
"Ale vy určitě nejste Lacey Georgiu," řekl Dan.
"Ale ano," usmála se dívka, "jak jdou kšefty té vaší skvělé Moon Fishing Trade?"
"O nic líp než vaší Vegetable's Import Limited," odpověděl Dan. "Koupil bych od vás dvacet vagónů cibule pro speciální úpravu sleďů do ruského sektoru."
"Neříkejte... On ještě existuje ruský sektor?"
"Jak by ne. Stejně jako americký a evropský. Odkud pocházíte vy? Vaše příjmení zní albánsky."
"Dědeček pocházel z Kypru. To je ostrov ve Středozemním moři. Víte, to je takové divné moře... Je v něm voda."
"Neuvěřitelné," řekl Dan Young. "Objednal jsem si šampaňské, dáte si taky?"
"Naše měsíční?"
"Jaképak jiné," řekl Dan. "Že se nestydíte."
"Nepiju ani místní ani import, kolego. Objednejte mi sklenku sargassa... A můžete se dát do nějaké souvislé řeči. Třeba o tom, proč jsem dostala příkaz ověšený tolika poplašnými nálepkami, že jsem se málem přetrhla samým spěchem."
Dan Young samozřejmě věděl, kde leží Kypr, stejně jako že v moři bývá voda vždycky; za to, že se všechny lávové pouště na Měsíci jmenují moře, mohou dávní hvězdáři, kteří tmavé roviny za moře považovali. A budiž jim ke cti, že na rozdíl od horstev, jejichž názvy jen otrocky kopírují názvy horstev pozemských, u názvů moří poezii nešetřili. Stejně jako na Měsíci nejsou skutečná moře, nejsou tam žádné sektory, to bývalo v dávné minulosti a jak Lacey Georgiu, tak Dan Young to nepamatovali. To všechno byl jen jakýsi pokus o humor, neboť si byli oba dobře vědomi vážnosti

situace.
"Nechápu, proč computer vybral právě vás," řekl Dan.
"Zeptejte se ho," odsekla.
"Poslyšte, drahá kolegyně," řekl Dan Young, "vybral vás na základě bodového ohodnocení. Jaká kritéria podobné bodování sleduje, to ví jen ústřední computer a potom možná pánbu, jak by řekl major Livingstone. I kdyby mi to computer chtěl vysvětlit, nepochopil bych to. A zřejmě bych to nepochopil ani v případě, že by vybral chlapa, natožpak -"
"Natožpak když vybral ženskou, jste chtěl říct?"
"Nechme toho," mávl rukou Dan. "Támhle jede naše pití. Ťukněme si na úspěšnou spolupráci a pojďme na kosmodrom. Tady vám stejně nemůžu vykládat podrobnosti - dejme tomu o obchodu s rybami. Zatím to berte tak, že pilotujete Dart II. Startujeme na třístupňovém boosteru. Letový plán je v palubním počítači."
"Jak daleko?"
"Asi padesát miliónů."
"Jak by řekl major Livingstone - vzdušnou čárou?"
"Ne... Vlastně to nebude padesát miliónů. Neuvědomil jsem si, že nám cíl letí naproti."
"A tak," kývla. "Víc mi nemusíte říkat. Takže na naši další úspěšnou spolupráci - zdá se, že je velice nutné; aby byla úspěšná. Stalo se něco s tím strojem..., který úspěšně rozváží vaše frutti di mare?"
"Ten startuje taky," řekl Dan. "Ale my ty zatracené škeble musíme dodat aspoň o tři dny dřív. Jinak zasmrádnou a nikdo je od nás nekoupí."

7
"Odpočítávání pokračuje," řekl automat na sedmnácté rampě, kde se do nedozírné výše tyčil trojnásobný booster rychlolodi Dart II 12/b. Neměla žádné jméno; nemělo by význam, stejně jako neměla význam jména pracovníků Space Interpolu. Lacey Georgiu a Dan Young byli jen mikroskopickými součástkami obrovitého mozku S. I., které se prostě vymění, když selžou nebo vypovědí službu.
Seděli v anatomických křeslech, předpisově oblečeni do skafandrů, přílby v pohotovostní poloze. Zatímco skafandry měly řadu variant co do velikosti i objemu, přílby se vyráběly stejné a drobný výrazný obličej Lacey se za zvednutým hledím zdál ještě drobnější. - Jako jedna z těch dávných pohádkových princezen, oblečená do rytířského brnění, napadlo Dana. - Popelka, která jako jediná obula nepatrný střevíček.
"Tenhle předpis je nehorázně pitomý," řekla.
"Naštěstí platí jen během startu," řekl Dan.
Z důvodu přísného utajení nebyli napojeni na centrálu a mohli si podobné poznámky dovolit.
"Šestnáct - patnáct - čtrnáct...," odpočítával plechový a neosobní hlas automatu. "Třináct - dvanáct..."
"V letadlech rozdávali před startem bonbóny," řekla Lacey Georgiu. "Jak se cítíte?"
"Na Dartech mám šestku," řekl Dan Young. "Co vy?"
"Osmičku," odpověděla. "Sláva - už jedeme."
"Nula," řekl automat. "Předávám řízení. Good Luck."
Motor prvního stupně boosteru se rozeřval. Chvíli nato začalo stoupat přetížení, ale protože úniková rychlost na Měsíci činí pouhých 2,38 km za vteřinu, nebylo velké a netrvalo dlouho. Cítili slabý otřes, když se odpojil první stupeň a zažehly motory druhého. "Hodinky v chodu," zasmál se Dan. "Tak se to říkávalo v Houstonu v minulém století."
"A nejspíš by to tak řekl i major Livingstone."
"Vy ho znáte osobně, Lacey?"
"Můj otec byl jeho přítel," odpověděla po chvilce. "Zahynul, když demontoval teroristickou bombu na palubě Majestiku. Bomb tam bylo dvanáct... Díky jemu se ostatní nespletli. Snad jste o tom případu slyšel."
"Ano," řekl Dan. "Promiňte."
"Už je to dávno."
"A proto jste se dala do služeb S. I.?" zeptal se Dan.
"Zní to moc dramaticky," řekla. "Slyšíte? Třetí stupeň se odpoutal. Máme povoleno vylézt z těch zatracených kukel. Můžete mi přitom vyprávět o té cibuli ke sleďům pro ruský sektor."
"Kolik děláme?"
"Osmadvacet," řekla a sejmula přílbu. "Všecky budíky jsou na GO. Spusťte. Nebo chcete napřed posvačit?"
"Ne," řekl Dan Young. "Věc se má tak, že na planetoidě R 673, která míří na průsečík 176W.7S, sedí banda gangsterů. Říkají, že mají laserový kanón emiksku nula čtyřiašedesátku. Je to možné, protože jeden takový se na Měsíci zřejmě postrádá. Chtějí vzorek a výrobní postup returnitu, což je hmota pro paraboloid fotonové lodi. Ta loď se staví tam, kam planetoida dopadne, pokud returnit nepředáme, protože ti mizerové loď s nákladem na planetoidu nepustí. Má zaparkovat na orbitě 120-90 plus mínus dva kilometry a čekat na jejich příkazy. Pokud by se posádka o něco pokusila, zničí ji tím zatraceným laserovým dělem. Tak to s námi vypadá, děvče."
"A kruci," řekla Lacey. "Nebylo by lepší opravdu kšeftovat s cibulí a slanečky, kolego?"
"Pokud by naše sklady nestály na průsečíku 176W.7S."
"Tam nic nevědí?"
"Ví to pár chlápků, co dělají na returnitu. Marťani... Samá taková rozkošná jména jako třeba Arcadia, Utopia, Hellas a podobně. Nevím, kdo další. Celá ta fabrika se horempádem stěhuje a ten fotonový krám vytáhnou na oběžnou dráhu. Snad to stihnou... Jenže pokud tam to zatracené Ďáblovo kladivo dopadne, odnese to půlka Měsíce. Takové bombardování nepřežije žádná střecha. Všechna města by se musela evakuovat, jenže není kam."

"Ďáblovo kladivo říkáte?"
"Jo. To vymyslel major Livingstone."
"To je vtipné."
"Taky jsem se tomu moc nasmál."
"Neberte si to tak. Máte nějaký plán?"
"Ano. Je naprosto šílený."
"Něco už jsem o vás slyšela. No, svěřte se tetě Lacey. Určitě je to něco náramného."
"Je vám jasné, že tam nemůže přistát žádná loď?"
"Naprosto."
"Ale třeba se tam podaří přistát jinak."
"Hm," udělala. "Zdá se, že je to mnohem šílenější, než jsem si dovedla představit. Chcete tam prostě seskočit?"
"To nelze," řekl Dan Young. "Oni jistě vědí, jak vypadá loď s výsadkem, která jim má přivézt returnit. Je to šestimístný křižník, jeden z těch osmi nebo devíti před pěti roky postavených Typhoonů. Od Dartu II se liší siluetou i velikostí. Nemůže se planetoidě přiblížit víc jak na půl miliónu. I tak to bude riziko, nevíme, jestli mají nějaký silný lokátor spojený s dalekohledem... Třeba nemají."
"Mají zaměřovač na tom laseru."
Jistě. Ale tím přece nemávají jako zahradnickou hadicí. A i kdyby - na půl miliónu kilometrů to nestačí."
"Dobře. Co dál?"
"Letíme jim naproti. Musíme se jim vyhnout a otočit loď tak, abychom letěli v jejich kursu, ale za nimi. Je třeba vypočítat dráhu sondy, kterou vypustíme takovou rychlostí, že planetoidu dohoní a přistane na její noční straně. To by neměl být pro palubní počítač problém."
"To jistě ne - pokud ovšem známe rotační periodu."
"Údaje jsou v paměti. Dodal je ústřední computer."
"O. K. A co tam ta sonda bude dělat?"
"Sonda nic," řekl Dan Young. "Já."

8
"To je naprosté šílenství," řekla Lacey.
Rychloloď Dart II 12/b polykala každou minutu dalších osmnáct set šedesát kilometrů. Lacey Georgiu přejela pohledem stovky ciferníků a displayů a opakovala: "Je to šílenství, Dane. To nemůžete přežít."
"Říkala jste něco o svačince," pousmál se Dan Young.
"Ale - jděte k čertu! Nesnáším pozéry. Vůbec vám nejde o jídlo. Chcete udělat dojem."
"Myslíte, že by mě nechali u S. I., kdybych měl podobné sklony? Nebuďte naivka, Lacey. Prostě jsem dostal hlad."
Chvíli mlčela; potom se odrazila od křesla a doručkovala ke dveřím špižírny. Játrovou pastu, chlebové kostky a chlorelový salát?" zeptala se. "Co k pití?"
"Snad je tam chlazený čaj. Nebo máte radši kávu?"
"Čaj... Jako vy. Nejste pozér, jste blázen."
"To už je lepší. Dokonalá charakteristika S. I.-mana. Kdybych nebyl blázen, vybral jsem si pokojnější profesi."
"Slova, slova, slova."
"Jak by řekl major Livingstone."
"Nikoliv, Hamlet. Divadelní hra. Napsal to jistý Shakespeare v šestnáctém století v Anglii."
"Já vím. To je ta země, obklopená mořem, ve kterém je kupodivu voda. Díky... Čtyři chlebíčky stačí."
"Vysvětlete mi to, člověče."
"Geniální plány bývají prosté."
"Říkal jste, že je to šílený plán, ne geniální."
"To je přece jedno, Lacey."
"Dejme tomu. Nuže...?"
"Nuže: Vykucháme ze sondy všecko, co by tam překáželo. Necháme jenom brzdicí jednotku a chlazení. Poletím v sondě; s sebou beru kromě kyslíku a koncentrátů jenom laserovou pušku a balík černé antiradarové fólie. Až se sonda dostane na určenou dráhu a oddělí se od pohonné jednotky, vylezu ven a obalím celou sondu fólií. Pak si možná chvíli posedím na sondě tváří v tvář vesmíru. Načež zalezu dovnitř, dám si šlofíka... a pak už jen ohlídám brzdy, aby to se mnou o planetoidu moc nepraštilo - ale to všechno záleží jenom na přesném výpočtu dráhy. Naštěstí počítač na téhle rychlolodi není žádný blbec a vy máte pilotní osmičku."
"Vaše šílenství je systematické. Co dál?"
"Bude vám to připadat poněkud primitivní. Udělám si z té černé fólie plášť neviditelnosti. Budu se držet na noční straně planetoidy, což bych měl pěšky zvládnout. Až narazím na doupě těch banditů... Pak se uvidí."
"Mají kanón a jistě je jich víc."
"Pro mě hraje moment překvapení."
"No prosím. Chcete je zatknout a předvést?"
"Obávám se, že s podobnou variantou centrála nepočítá," řekl Dan. "Ti lidé se jistě zatknout nedají... A protože od nás nějaký podraz očekávají - nu, jak by řekl major Livingstone: Je to hop nebo trop."
"Bere centrála v úvahu, že trop nic nevyřeší?"
"I já to beru v úvahu," řekl Dan.
"Jak se odtamtud vrátíte?"

"Sonda má směrový vysílač. Nedá se sice použít pro běžnou fónii, ale nám by měla stačit stará dobrá morseovka. Namontovat k vysílači klíč nebude problém... Až tu věc vyřídím, vrátím se k sondě a zavolám vás, abyste mě přišla sebrat."
"A když se neozvete?"
"To by mohlo mít dva důvody," řekl Dan. "Poruchu ve vysílači nebo neúspěch. V prvním případě počkám na Typhoon. Z jeho paluby vás zavolám. V případě druhém... Ale k tomu nedojde."
"A kdyby přece?"
"Typhoon je dost velký, abyste ho rozeznala teleskopem, Lacey. Ohlaste se jim. Radista je náš člověk; použijte policejní kód D. S. Pak už si budete muset poradit sama... Ale nejlepší by bylo, kdybyste práskla do koní a vrátila se co nejrychleji na základnu... I když by bylo možná lepší zaparkovat ve třetím parkovacím pásmu Země a počkat. Pokud všechno selže, udělá Ďáblovo kladivo na té naší kuličce pěknou paseku. Na parkingu budete v bezpečí."
"Ale kruci," řekla, "jděte k čertu. Málem jste mě rozplakal. Vám jde o život a staráte se o mou bezpečnost."
"Je to v rámci mých povinností," řekl Dan Young. "Jako velitel jsem ještě nikdy o žádné lidi nepřišel. Dost řečí. Času je málo, pilote."
"O. K.," kývla Lacey Georgiu. "Dáme se do toho."

9
Planetoida R 673, kterou major Livingstone nazval Ďáblovo kladivo, byla čtyřiadvacet miliónů kilometrů od Měsíce a každou sekundou se mu o dalších dvacet osm tisíc šest set osmdesát tři metry přibližovala, aby do něj v průsečíku sto sedmdesátého šestého poledníku a sedmé jižní rovnoběžky narazila nezmenšenou rychlostí za devět dní, šestnáct hodin a čtyřicet jednu setinovou minutu, vytvořila stokilometrový kráter a následným kamenným bombardováním poničila velkou část všeho, co člověk za posledních osmdesát let na povrchu Měsíce vybudoval.
V té chvíli se po její dráze jen o půl miliónu kilometrů dál od Měsíce řítila rychloloď Dart II 12/b jako na neviditelné niti. Posádka za sebou měla pár perných dnů, kdy přetížení dosahovalo až 3,5 G. Teď letěli s nulovým zrychlením po orbitě planetoidy a Dan Young se chystal ke své neuvěřitelné cestě, aby během necelých osmi hodin dostihl Ďáblovo kladivo v nepatrném válcovitém pouzdru a přistál na jeho noční straně.
V palubním teleskopu už planetoidu viděli; byl to impaktními krátery a rýhami pokrytý balvan jen zhruba kulovitého tvaru, jehož rotační osa měřila něco kolem dvacíti kilometrů. Na zbrázděném povrchu nebyly žádné stopy lidské přítomnosti ani činnosti, ale to se vzhledem ke vzdálenosti a mnoha černým stínům v klikatých rozsedlinách dalo očekávat. Zato radar odhalil na severní polokouli místo, které dávalo intenzívní kovovou ozvěnu; bylo to zhruba na pětačtyřicáté rovnoběžce, kde obvod tělesa neměřil víc jak padesát kilometrů, a protože rotační perioda byla na tak relativně malé těleso velice pomalá - pět celých a třicet šest setin hodiny -, stačila desítikilometrová rychlost, aby se Dan Young udržel na její noční straně.
"Je bezvětří," řekl Dan, když s Lacey vyšli ve skafandrech na horní nekrytou palubu lodi, kde čekala sonda připojená k motorové jednotce. "Doufám, že se počasí nezkazí."
"Vtipný za každou cenu," řekla Lacey. "Dvacet tři minuty do T nula... Máte čas právě tak na poslední přání, poručíku."
"Tenhle vtip byl ještě horší," řekl Dan Young. "Žádná přání, pilote. Udržujte spojení. Ostatní instrukce jsem vám dal. Řekl bych vám, abyste mě políbila na rozloučenou, kdyby to mělo nějaký smysl."
"Měl jste si vzpomenout dřív."
"Proč jste si nevzpomněla vy, Lacey?"
"Nenapadlo mě, že byste o to stál."
"Co se dá dělat, příležitost jsme zmeškali," řekl Dan a otevřel nevelký průlez v plášti sondy. "Ale můžeme se k tomu vrátit později. Pokud žádné později nebude, pozdravujte majora Livingstona."
"Good luck," řekla Lacey. "Opouštím horní palubu. Čas do T nula dvacet dvě minuty dvacet tři. Očekávám první relaci ze sondy po odpojení boosteru v čase T nula plus -"
"Zajištění odpálení provedení," přerušil ji Dan Young a spustil se nohama napřed do temného vnitřku čtyřmetrového válce. "Někdy mi připadáte jako kříženec Diany a počítače, pilote."
"Proč Diany?" zeptala se.
"A proč se neptáte: Proč počítače?" zasmál se Dan.
"Ptám se proč Diany."
"Diana byla bohyní Měsíce," řekl Dan Young. "Trochu chladná, ale krásná jako měsíční noc. Vždycky jsem si ji představoval černovlasou a tmavookou. Musela vypadat jako vy."
"Jděte k čertu, Dane Youngu," řekla Lacey.
"Však se tam zrovna chystám," řekl Dan.
Lacey neodpověděla a zabouchla za sebou průlez do nitra lodi. Dan se natáhl, jak to jen v úzkém válci bylo možné, zavřel a zajistil poklop vstupního otvoru a napojil se na palubní computer. "Osmnáct minut dvacet šest do T nula," hlásil automat.
"Je to milé děvče," zabručel Dan. "Zvlášť když se zlobí. Mohla by se jmenovat Diana, i když Lacey taky není nejhorší jméno."

10
Sonda, která během osmi hodin dostihla Ďáblovo kladivo, zvolna klesala k jeho povrchu, který teď vypadal jako pouhá černá díra do vesmíru. Slunce se skrylo za hmotou planetoidy a daleko nejjasnějším objektem mezi hvězdami se stala Země s Měsícem, třikrát zářivější než Venuše.

Nepatrná gravitace Ďáblova kladiva táhla sondu k vypočítanému místu přistání. Leželo na opačné straně než místo, jehož kovová radarová ozvěna prozrazovala základnu vyděračského komanda. Dalo se předpokládat, že je to velká kosmická loď podobného typu, jako byl očekávaný Typhoon.
Protože sonda neměla okna, sledoval Dan Young přistávací manévr pootevřeným poklopem průlezu, dokud se zdánlivá temná propast dole nestala tůní, do níž se sonda nořila. Tehdy Dan poklop uzavřel a čekal na konec cesty. Neměl jistotu, zda kovová roura nedosedne na svah některého kráteru, z něhož by se mohla skutálet; nevážila tu sice skoro nic, ale kdyby se přilba skafandru dostala mezi ni a povrch planetoidy, byla by rozdrcena stejně jako v podmínkách normální tíže.
Chvíli nato sonda dosedla s lehkým otřesem.
Dan znovu otevřel poklop a zapojil infračervený filtr v hledí přilby. Potom vysunul hlavu přes okraj průlezu a rozhlédl se.
Sonda stála opřená o přistávací opěry na kousku rovné kamenité plochy; obzor se prudce lámal necelých sto metrů od ní a vyčnívaly nad ním nevysoké zaoblené vršky, v infračerveném filtru přízračně hnědozelené. Nad nimi už zářily hvězdy na černé obloze, jako by sonda stála na vrcholu hory.
Dan zapojil vysílačku a vyslal volací signál.
LOD SLYSI, odpověděla Lacey morseovými značkami.
PRISTANI O. K., vysílal Dan. OPOUSTIM SONDU.
HODNE STESTI, přála mu Lacey. CEKAM DALSI RELACI.
Dan Young přerušil spojení. Potom s laserovou puškou a malým detektorem kovů vylezl opatrně ven. Přístroj reagoval na sebemenší množství kovu bez ohledu na jakékoli překážky až do vzdálenosti pětačtyřiceti kilometrů a například na Zemi by byl zcela k ničemu. Ale na planetoidě chondritického typu, složené vesměs z uhlíku a ledu, ukázal zcela neomylně směrem, kde pravděpodobně stála pirátská kosmická loď.
Dan odložil zbraň i detektor a vytáhl z vnitřku sondy připravený plášť z antiradarové fólie; byla to vlastně jakási kutna, do které se zahalil celý. Jen v místě průhledu byl vystřižený otvor. Stejným materiálem byla obalena celá sonda, radarem prakticky nepostižitelná. Potom Dan zaklapl víko průlezu, ukryl pod kutnu laserovou pušku, a detektor zavěšený na opasku spojil s ukazatelem uvnitř přilby. Od toho okamžiku se stal neviditelným, při čemž mu ručička na nepatrné stupnici přesně určovala směr cesty a díky infračervenému filtru dobře viděl, přestože skála, ohřátá sluncem za krátkého dvouapůlhodinového dne, rychle chladla. Díky naprosto přesné práci computeru i sondy se Dan Young nalézal necelé dva kilometry od západního terminátoru a věděl, že dokáže-li pěšky vyvinout stejnou rychlost, jakou se zdánlivě pohybovalo slunce směrem k západu, bude viditelnost stále stejná. Kdyby byl přistál na opačné straně, poblíž východního terminátoru, pravděpodobně by neviděl nic, protože tepelné vyzařování skal, ponořených dvě a půl hodiny do hluboké tmy a kosmického mrazu, jistě nebylo téměř žádné.
Pustil se na cestu neustávající nocí.
Udržet potřebnou rychlost - tedy asi deset kilometrů za hodinu - mělo svá úskalí a člověk, který nebyl zvyklý na častý pobyt v beztížném stavu i ve stavu značně snížené gravitace, by si pravděpodobně nevěděl rady. Pokud by používal nohou jako v prostředí jednoho G, vznášel by se stále nad povrchem a ztrácel čas pomalým padáním zpět. Tady bylo třeba dělat co nejdelší kroky skoro vsedě a spíš se přitahovat k nakročené noze, než se od druhé odrážet. Byl to poněkud směšný způsob chůze, ale plnil svůj účel. Chvílemi, v místech, kde byl terén hodně členitý, se Dan dokonce pohyboval po čtyřech, aby se vzápětí přes různé brázdy a trhliny vrhl střemhlav jako plavec.
Postupoval tak vpřed dvě a půl hodiny, stále v patách slunci, které zapadalo dva kilometry před ním, desetkrát dál, než dohlédl.
Byl právě v mělké úžlabině, když nad blízkým obzorem vyvstal zářící bod. O několik desítek metrů dál už Dan věděl, že je to zahrocený vrchol svisle stojící lodi, dost vysoké, aby její příď jiskřila paprsky zapadajícího slunce, zatímco u její paty už panovala hluboká noc.
Dan Young se zastavil, aby uvážil svůj další postup.
V tom okamžiku na něj dopadla síť s hustými oky; sáhl po pažbě pušky, ale síť mu přitáhla paže k tělu. Kukla z antiradarové fólie se mu přitom posunula přes hledí přilby.
Neviděl nic a měl pocit, že je čímsi unášen.
Nevěděl, jak dlouho to trvalo, jistě ne déle než čtvrt hodiny či dvacet minut. Většinu toho času ho neznámá síla svírala a podrážky skafandru se nedotýkaly země.
Pak byl prudce postaven na nohy. Čísi ruce mu vytrhly laserovou pušku hned nato, co povolila síť. Černá kutna mu ještě zakrývala výhled; ale pak mu ji kdosi strhl.
Dan vypnul infračervený filtr, protože před ním zářilo jasné světlo. Spatřil neznámého muže ve tmavém overalu, sedícího zády k němu v otočném anatomickém křesle před navigačním pultem s mnoha obrazovkami.
"Můžete sejmout přilbu," ozval se hlas v Danově intercomu. "Vzduch vám bude vyhovovat."
Po těch slovech se muž i s křeslem obrátil a upřel na Dana Younga studený pohled. Na obou rukou, volně položených na kolenou, mu chyběly malíčky.

11

Dan zvedl hledí přilby a řekl: "Deuce Worm...?"
Muž se pousmál jedním koutkem úzkých rtů a odpověděl: "Tak... Deuce Worm. A vy jste Dan Young, novinář. Co vás pohání, drahý příteli, abyste se mi i nadále pletl do cesty? Opět profesionální zvídavost?"
Svého času byl Deuce Worm, jehož skutečné jméno nikdo neznal, mužem číslo jedna v obskurním spolku, který sídlil v měsíčním Port Royalu a říkal si Spasitelé. Dan se s ním utkal v případu únosu syna známého pozemského vědce, který

měl za jeho vrácení zaplatit dokumentací významného objevu na poli archeogenetiky. Případ skončil Danovým vítězstvím a Wormovou smrtí pod troskami laboratoře v Mare Orientale; smrtí, která zřejmě musela být neodpustitelným omylem policistů identifikujících z trosek vyproštěné mrtvoly.
Major Livingstone byl přesvědčen, že se Deuce Worm stal zločincem čistě pro své čtyřprsté ruce, jimiž se už jako dítě vymykal z průměru. Dan si to nemyslel. Učinil krok vpřed a cosi mu sevřelo ramena.
"Ten muž je host... Zatím," řekl Deuce Worm. "Pusť ho, Ghoole. Odnes tu pušku. Čekej venku. Zavolám."
Dan se ohlédl, pokud mu to přílba dovolila. Stvoření, nazvané Deuce Wormem Ghool, skutečně mohlo být bájeslovným netvorem, živícím se mrtvolami. Nebyl vyšší než Dan, ale jistě dvakrát tak široký v ramenou; jeho paže dosahovaly ke kolenům krátkých a křivých nohou a hlava byla pouhá koule bez jediného vlasu. Oči byly vypouklé a složené jako oči hmyzu a v ústech beze rtů, širokých tak, že z jedné třetiny poltily lebku, se leskly žlutavé zuby s nápadnými špičáky. Byla to podivná zrůda, tvor, jaký nežil na Měsíci ani na Zemi. Příšerný dojem umocňoval overal, do něhož byl oblečen.
"Myslím, že se vám můj sluha nelíbí," řekl Deuce Worm, když se za příšerou zavřely dveře.
Dan pokrčil rameny.
"Je to výhodná kombinace různých tvorů ze současnosti i minulosti Země," pokračoval Worm. "Víte přece, že mým koníčkem je genetické inženýrství. Snažím se dělat to stejně dobře jako vy svou profesi S. I.-mana."
"Mýlíte se, Worme," řekl Dan Young.
"Nemýlím se," ušklíbl se Deuce Worm. "Po našem posledním setkání jsem vydal značné prostředky na objasnění vaší úlohy v té politováníhodné záležitosti. Nikdy jste nenapsal jediný článek; zato spousta novinářů po celém Měsíci dostává čas od času královské honoráře za reportáže, podepsané vaším jménem či značkou. A sem, příteli, by se nedostal žádný žurnalista už proto, že noviny by byly poslední instancí, na kterou by se Arcadia White obrátil. Zato první by jistě byl Space Interpol... Čekal jsem něco podobného... Podařilo se nám monitorovat vaše vysílání a zachytili jsme i slabý odraz vašeho detektoru. Poslal jsem vám naproti Ghoola; jak jste se sám přesvědčil, splnil svůj úkol dokonale. Ale posaďte se někam, prosím vás. A odložte ten skafandr, chcete-li. Nijak na tom ovšem netrvám - vím, že je to většinou váš společenský oděv."
Dan Young usedl do jednoho z křesel. Skafandr mu skutečně nijak nepřekážel; tíže zde byla zanedbatelná a oděvy pro volný prostor už dávno nebyly tak neforemné a nepohodlné jako za pionýrských dob. "Myslel jsem, že jste mrtvý," řekl.
"Kdekdo si to myslel," kývl Worm. "Všichni se mýlili. Měl jsem prostě štěstí, Youngu. Dostal jsem se z toho a odnesl jsem s sebou i kopie dokumentace Thompsonova objevu. Víte, že jsem chtěl vytvořit nadčlověka... Zkoušel jsem dát inteligenci tyrranosaurovi a byl jsem na dobré cestě. Překazil jste mi to vy. Od té doby se mi nepodařilo získat životaschopné buňky dinosaura. Viděl jste Ghoola... To je také pokus. Nevyhovuje... Na jednu stranu je příliš emocionální a na druhou zase nesamostatný. Obávám se, že ve starém dobrém Brehmovi svého pána světa nenajdu. Ale jsem přesvědčen, že je třeba hledat mimo solární systém. Přesněji řečeno, na planetách Barnardovy hvězdy."
"A k tomu potřebujete fotonovou loď."
"Jste důvtipný."
"Chcete ji postavit sám?"
"Mám k tomu veškeré prostředky. Nejsem přece sám, Youngu... Jediné, co nám chybí, je returnit. Získáme-li returnit, jsme na nejlepší cestě k ovládnutí vesmíru."
"Inteligentními obludami?"
"A co jiného byla dávná vojska, sloužící mocným? Všichni ti... generálové, maršálové... a tak dále? Inteligentní obludy, které pracovaly na bojištích pro větší moc a slávu svých pánů."
"K čemu vám bude moc a sláva, Worme?"
Deuce Worm spočinul pohledem svých krutých očí na Danově tváři. "Nechtějte mě přesvědčit o tom, že jste hlupák, Youngu," řekl.
Dan Young chtěl cosi odpovědět, když se na panelu jedné z obrazovek rozsvítilo červené světlo. Deuce Worm se otočil k pultu a jedním prstem ťukl na složitou klávesnici pod obrazovkami. Objevila se krajina ozářená sluncem, plná tušově černých dlouhých stínů. V popředí obrazu ležela Danova sonda, obklopená čtyřmi muži v ochranných oblecích. Jeden z nich se obrátil tváří ke kameře, která obraz snímala, a z reproduktoru se ozval hlas: "Našli jsme to, Mistře. Je to obyčejná bezpilotní sonda. Mohl v tom uletět nanejvýš milión kilometrů... Spíš méně. Uvnitř je vysílač s telegrafním klíčem - ten, který jsme monitorovali. Jinak nic."
"Dobrá," řekl do mikrofonu Deuce Worm. "Zapněte vysílač a signalizujte: AKCE SKONCENA. DALSI RELACE NEMOZNA. IHNED PRILETTE ZA MNOU A PRISTANTE NA DOHLED ZAKOTVENÉ LODI. CEKAM. YOUNG. Až to odvysíláte, vraťte se."
Deuce Worm vypnul obrazovku.
"Co chcete dělat, až tady loď přistane?" řekl Dan.
"Je na její palubě returnit?"
"Samozřejmě není."
"Takže to není Typhoon s náloží?"
"Ne. Typhoon přiletí s minimálně dvoudenním zpožděním."
"Nepodařilo se mi s ním navázat spojení," řekl Deuce Worm. "Arcadia White mě ujistil, že je returnit na cestě. Ta vaše akce... To je nějaká soukromá iniciativa S. I.?"
"Dá se to tak říct," kývl Dan.
"V jaké lodi jste přiletěl vy?"
"Typ Dart II. Nemá žádný smysl, že jste ji sem vylákal, Worme."

"Jakpak ne," řekl Deuce Worm. "Až tady přistane, zničím ji. Pak počkám na Typhoon. Předají mi returnit; nato je zničím také. Potom odstartuji a planetoidu nechám letět směrem, který si sama vybrala. Ještě nikdo neviděl dopad podobného tělesa na Měsíc. Já budu první... a Měsíc na mě bude mít věčnou památku. Doufám, že ten kráter pojmenují po mně."
"Chcete mě odvléci s sebou?"
"Ale - co vás to napadá! Nechám vás tady s dostatečnou zásobou kyslíku, výživného koncentrátu a vody... Vaše dojmy jistě překonají moje, drahý příteli. Asi budete litovat, že posledních sto kilometrů uletíte za pouhé tři vteřiny."
Dan Young mlčel. Ďáblovo kladivo byl ten nejvhodnější název pro planetoidu R 673. Neboť Deuce Worm byl ďábel, pokud nebyl něčím ještě horším.

12

Dan Young se zády opíral o stěnu nevelké kajuty, kterou mu Deuce Worm poskytl jako hostu. Stál tak už šest hodin; jeho nohy nesly jen nepatrné zatížení a bylo mu lhostejné, jak stráví čas do příletu Lacey. Věděl a myslel na jediné: že Lacey nezachrání nic jiného než on sám - a že zatím nemá ponětí, jak to udělá. Byl si vědom, že se až do této chvíle dopustil řady chyb, řady, která začala už při plánování letu k planetoidě... Sám sobě to omlouval spěchem, v němž přípravy probíhaly, ale zároveň považoval některé drobnosti za zcela neomluvitelné. Například to, že s sebou neměl ani jednu ze svých laserových pistolí, tak zvaných žihadel, maskovaných buď jako vícebarevný značkovač nebo bateriová svítilna pro volný prostor... O pušku přišel. Jediná zbraň, která mu zbyla, a o které Deuce Worm nevěděl, byla dobře ukrytá misericordia; ve středověku tak do oceli zakutí bojovníci nazývali dýku, jíž udělovali ránu z milosti. Muži S. I. tak říkali pružnému svitku neuvěřitelně tenké čepele ze speciální kovové slitiny, která neztrácela své vlastnosti ani ve volném prostoru. Tento svitek se dokázal bleskem rozvinout v metrovou bodnou zbraň, neboť ve chvíli, kdy se stočená čepel napřímila, nebylo už síly, která by ji stočila zpět. Byla to tedy zbraň na jedno použití, na jednu jedinou bitku, často poslední zbraň, které S. I.-man použil. Nikdo už nevěděl, kdo ji první pojmenoval misericordia, ale název se vžil.
Tuto misericordii měl Dan Young svinutou v límci přilby skafandru a byl rozhodnut ji použít nejen proto, že mu to radil před odletem major Livingstone. Bohužel nevěděl, bude-li k tomu mít příležitost.
Koncem sedmé hodiny čekání se otevřely dveře a objevil se v nich obludný Ghool. Dan doposud neslyšel jeho hlas, dokonce byl přesvědčen, že netvor vůbec mluvit nedokáže. To, že široká tlama s vyčnělými tesáky vydávala lidské zvuky, bylo neskonale hnusné.
"Mistl čeká," řekl. "Ty sebou hoď, Young!"
"Kdo tě naučil mluvit?" zeptal se Dan.
"Mistl," řekl Ghool. "Dopajiný? Hééé!"
Protože Ghoolovo hééé bylo zcela zřejmě pobídkou, odpoutal se Dan od stěny, o kterou se opíral sedm hodin, a následoval Wormova příšerného služebníka.
"Budete se mnou sledovat první dějství dramatu," uvítal Dana čtyřprstý zločinec Deuce Worm. "Vaše loď přistane během deseti minut a vy uvidíte její zkázu... Nikoliv jen na obrazovce. Taková scéna si zaslouží přímý pohled."
Stiskem knoflíku uvedl v činnost kovovou žaluzii, dosud zakrývající velké panoramatické okno.
"Přistupte blíž," řekl. "Tam dole pod námi stojí moje baterie zkázy. Její obsluha je dokonale vyškolená. Co rána, to zásah. Znáte tenhle typ laserových kanónů, milý příteli? MX 064... Paprsek tenký jako nit, ale jeho účinek je strašný. Uvidíte sám."
Dan Young přistoupil k oknu a pohlédl dolů; ve Wormově navigační kajutě byl jako na rozhledně. Tento typ kosmické lodi, zřejmě speciálně upravený osobní stroj, byl vysoký skoro sto padesát metrů a zatímco dole na povrchu planetoidy nebylo vidět dál jak na dvě stě metrů, z vrcholu lodi byl rozhled skoro desetinásobný. Dvacet metrů dlouhá a čtyři metry široká plošina. Bylo na ní umístěno laserové dělo, za jehož mířidly seděla postava ve skafandru. Další muž sledoval malou obrazovku přenosného radaru. Ozářeni slunečními paprsky vypadali muži v bílých ochranných oblecích jako dvojice astronautů v činorodé práci, zatímco se připravovali ke spáchání neslýchaného zločinu.
"Tam dole," řekl Deuce Worm, "jsou dva z mých nejspolehlivějších mužů. Ten u zaměřovače je jistý Titus Schneider, svého času odborník v oboru laserových zbraní. Na dva kilometry by trefil vrabce v letu - kdyby tady nějací byli. Ten druhý najde sebemenší a sebevzdálenější cíl a bleskově určí jeho polohu v prostoru. Teď už vidí vaši loď... Spojení těch dvou mužů je ideální. Žádný cíl jim nedokáže uniknout."
"Už jednou jsem se ptal," řekl Dan Young, "a vy jste mi řekl, že se tak může ptát jedině hlupák. Přesto se zeptám znovu, Worme: K čemu vám to všechno bude?"
"Jak to myslíte?" řekl Deuce Worm.
"Vraždíte ve velkém."
"Vraždím? Ale to je jenom věc pohledu... Já mám prostě jiné stanovisko než vy. Chci být pánem světa. Ne jenom těch dvou nebo tří mizerných kamenných koulí... Pánem celé Galaxie... Ostatních hvězdných soustav..."
"Chcete být bohem, Worme?"
"Není-li k dispozici jiný termín - proč ne?"
"Člověk nemůže být bohem. Leda ďáblem. A to ďáblem nedokonalým, protože je smrtelný."
"Kdopak ví, jsem-li smrtelný," řekl Deuce Worm. "Ale podívejte se támhle... Ta hvězda. Pohybuje se. Jako můra, zmámená světlem lampy. Letí do záhuby. Pilot žije poslední minuty svého života... Neví o tom. Ale já o tom vím. Jsem pánem nad životem a smrtí druhých. Už teď jsem bohem. I vy jste přiletěl jako můra; žijete poslední dny svého života. Nevěděl byste to, kdybych vám to neřekl. A jakou skvělou smrt jsem vám připravil! Stanete se součástí kataklyzmatu, nevídaného za celou éru lidských dějin, počínaje opicemi z olduwayské rokle a sapientním nedochůdčetem současnosti konče. Dívejte se na tu můru, Youngu. Její křídla se brzy vznítí a můra zemře."

To, co vypadalo jako hvězda, se změnilo v protáhlý ovál; minutu nato už se dal pouhým okem určit typ přistávající lodi. Dart II 12/b, podobný lesklé štíhlé rybě, zvolna klesal zádí napřed k místu vzdálenému od Wormovy lodi necelý kilometr. "Být pánem života a smrti," řekl Worm, "není to podstata božství, Youngu?"
"Nepřipadám si ani trochu jako bůh," řekl Dan Young a prudce vytrhl z límce skafandru misericordii.

13

Deuce Worm pochopil, když se v Danově ruce zaleskla metrová čepel. Vymrštil se z křesla a hmátl k opasku. Vysoké opěradlo trčelo mezi nimi a Dan byl ve svém skafandru mnohem méně pohyblivý.
Spatřil úzkou hlaveň laserové pistole typu MAMBA, jak se po něm otáčí, a ve zlomku sekundy zmobilizoval svou vůli. Vrhl se na podlahu, prudce se převalil a odrazil nad Wormovu hlavu. Paprsek zločincovy zbraně přejel po opěradle křesla a hladce je odřízl. V té chvíli Dan shora bodl a zasáhl Worma do krku těsně nad límcem overalu.
Kupodivu to nemělo skoro žádný účinek; Deuce Worm odskočil stranou, aby mohl lépe zamířit. Dan neměl na vybranou - smrt byla příliš blízko. Rozmáchl se a mrštil tenkou čepel přímo proti zločincově hrudi.
Metrová misericordie projela Deuce Wormem skrz naskrz přesně v okamžiku, kdy znovu stiskl spoušť laseru. Jeho ruka se zřejmě stáhla křečí, a jak se potácel, tenký neviditelný paprsek pustošil armaturu navigačního pultu. Dan Young uskočil zpět, aby se nedostal do dráhy paprsku; neuvědomil si mlčenlivou přítomnost Ghoola a gorilí tlapy mu smrtelným stiskem skoro rozdrtily ramena...
V téže chvíli paprsek mamby přejel po pancéřovém skle panoramatického okna; na všechny strany se rozběhly klikaté praskliny; potom vnitřní tlak roztrhl rozrušenou tabuli a jak do prázdného prostoru vyrazila vánice miniaturních střípků, sevření Ghoolových paží povolilo.
Danova přilba se automaticky uzavřela.
Deuce Worm padl na tvář a znehybněl; paprsek pistole zhasl a zločincovo tělo se okamžitě pokrylo vrstvou jinovatky.
Dan se ohlédl na Ghoola a hned se zase odvrátil; vnitřní přetlak roztrhl hlavu netvora jako přezrálou dýni.
Dan Young nutně potřeboval zbraň, ale marně se pokoušel vypáčit mambu z Wormových prstů, ztuhlých kosmickým chladem na kámen.
Z okna bylo vidět Dart II, jak dosedl na přistávací podpěry. Dan věděl, že do jeho napadení Wormovou baterií zbývají pouhé vteřiny.
Vyhoupl se tedy na okenní parapet a vrhl se dolů.
Naneštěstí svůj pád nemohl nijak urychlit a dva muži u laserového kanónu MX 064 měli své rozkazy. Zatímco se Dan zvolna snášel, vyšlehl z hlavně tenký paprsek, v prudkém slunečním svitu takřka nepozorovatelný. Dan pohlédl na vzdálenou elegantní věž Dartu II a s děsem viděl, jak se její horní třetina láme a pomalu padá podle zkomoleného zbytku. Oblak mrznoucího vzduchu, který se zvedl ze smrtelné rány, klesal stejnou rychlostí na povrch Ďáblova kladiva.
To už Dan Young dokončil svůj skok a ocitl se na plošině mezi oběma muži. Byli v nevýhodě, protože si neuvědomili, že příchozí je nepřítel.
Oba Wormovi bandité měli pistole a Dana zachránil jen moment překvapení. Snad si ti dva mysleli, že mezi ně klesá shůry sám Mistr Deuce Worm... Vytrhli pistole se značným zpožděním. Dan Young měl holé ruce, ale mnohaletý trénink všech možných způsobů boje zblízka umocněný ještě schopností koncentrovat vůli podle metody Rabhindráta Smithe jeho síly zmnohonásobil.
Jeho tělo se vřítilo mezi oba muže jako obrovitý kyj; zatímco hledí přílby jednoho z nich puklo pod zásahem Danovy boty jako skořápka vejce, uchopily jeho ruce v rukavicích z elastického pancíře rukáv druhého zločince a prudce trhly. Muž v rozervaném skafandru klesl na podlahu plošiny.
V témže okamžiku si Dan povšiml, že laserové dělo je stále v činnosti; paprsek teď směřoval do prázdného prostoru, ale protože byla hlaveň před zásahem Dartu II uvedena do horizontálního pohybu, musela se během několika sekund obrátit přímo proti lodi Deuce Worma. Žádný S. I.-man nebyl seznámen s ovládáním laseru MX 064 - byla to zbraň postavená pro zcela jiné úkoly, než byly úkoly Space Interpolu.
Nebylo v Danových silách pohyb děla zastavit; během zlomku sekundy si uvědomil, že se paprsek laseru zařízne do trupu Wormovy lodi stejně, jako se před chvílí zařízl do trupu Dartu II. Bylo v tom smrtelné nebezpečí - řítící se trosky by Dana s největší pravděpodobností rozdrtily.
Ještě jednou pohlédl na laserové dělo připomínající velikou třínohou želvu s pštrosím krkem; a protože věděl, že by nevhodným zásahem mohl nebezpečí ještě zvětšit, skrčil se na okraji plošiny a s mohutným odrazem se vrhl šikmo vpřed směrem ke vraku Dartu II. Dvě tři sekundy nato se paprsek děla MX 064 dotkl trupu stopadesátimetrové věže. Dan se zvolna snášel k povrchu planetoidy a pozoroval úděsné divadlo. Paprsek byl ve dvou třetinách trupu, když unikající, okamžitě mrznoucí vzduch roztrhl naříznutý titanový pancíř jako obyčejnou plechovku. Reaktivním tlakem unikající atmosféry se dvacetimetrová příď zlomila nazad a jak se trhaly zbývající pláty obšívky, zkroutila se a nadzvedla i plošina, na které stálo dělo. Po šikmé podlaze plošiny pomalu klouzalo směrem k zející studni shora otevřeného trupu, a ve chvíli, kdy se horní část odtrhla úplně a řítila se dolů, táhnouc za sebou dlouhé zkroucené cáry titanových plechů, přepadlo dělo dovnitř. Protože bylo stále v činnosti, rozřízl jeho paprsek trup odshora dolů klikatým řezem; obě části se zvolna naklonily do protilehlých stran a pak se začaly kácet, zatímco mezi nimi bez jediného zvuku padaly přepážky, armatury, nádrže pohonných hmot, aby nakonec unikající okysličovadlo pomocných raketových motorů přispělo ke konečné zkáze. Paprsek laseru zapálil tryskající pohonné hmoty a do obrovské výšky vyšlehl plamenný sloup, unášející a rozmetávající trosky na všechny strany. Teprve tehdy uhaslo i laserové dělo MX 064.

14

Dan Young měl velké štěstí, že ho žádný z letících úlomků nezasáhl. Když sám dopadl na povrch planetoidy, snažil se co nejvíc rozložit svoji nepatrnou váhu, aby se znovu neodrazil vzhůru. Přesto udělal ještě několik nekonečně pomalých skoků, než se zastavil na tmavošedé skále.
Potom se pustil co nejrychleji směrem k vraku Dartu II, který teď ze svého nízkého stanoviště neviděl; teprve po čtyřech minutách Danovy opatrné chůze se zmrzačený vrcholek objevil nad nízkým obzorem.
Když Dan došel k vraku, spatřil beznadějný obraz zkázy. Ničivý paprsek laserového děla odřízl příď s pilotním prostorem a částí obytné sekce; troska dopadla na bok několik desítek metrů od stojícího trupu, když se vlastní setrvačností rozlomila na dvě části o jednu z ocelových opěr. Skála kolem byla poseta zdeformovanými částmi navigační armatury, střepy z obrazovek, balíčky jídla, nesčetnými součástkami a nedefinovatelnými troskami, cáry a úlomky. Bylo tu i několik rozsáhlých kaluží, zmrzlých a spojených dlouhými rampouchy s popraskanými vodními tanky. Pod jedním z nich Dan Young našel tělo Lacey Georgiu.
Snad by se byla zachránila, kdyby v okamžiku zásahu lodi měla stejnou možnost jako Dan. Byla oblečena do skafandru, jehož hledí bylo zavřené. Naneštěstí se při pádu v troskách dostala pod těžké vodní tanky a jeden z nich jí zdeformoval svým tlakem přílbu natolik, že se v jediném okamžiku odpojila od autonomie. Ta přestala dodávat kyslík; zároveň se zřejmě porušila i termoregulace, protože hledí skafandru bylo zevnitř pokryto neprůhlednou vrstvou ledu.
Lacey se zároveň udusila a zmrzla.
Dan Young nebyl sentimentální; to by byl nemohl vykonávat práci S. I.-mana. Uložil tělo opodál, usedl na balvan a snažil se konstruktivně přemýšlet, co dál. Lacey už pomoci nebylo; zato planetoida se dál řítila po své dráze. Nejdéle za čtyřiadvacet hodin přiletí loď Typhoon s náloží, zaparkuje na bezpečné oběžné dráze - to jest minimálně pět set kilometrů daleko - a radista S. I. bude čekat na instrukce, kterých se mu nedostane. Co udělá? Bude váhat, až už bude pozdě na odklonění planetoidy? Rizikový faktor pro posádku lodi je příliš vysoký...
Dalo se předpokládat, že bude radista hledat na všech možných vlnových rozsazích. Tím pádem by mohl zachytit i směrovou vysílací stanici na sondě, pokud by vysílala nepřetržitě smluveným kódem; radista byl členem pomocných sil typ Alfa-Omega, dosazený na palubu Typhoonu majorem Livingstonem...
Nejhorší bylo, že Dan nepozná, zda už loď na orbitě parkuje. Na pětisetkilometrovou vzdálenost by ji mohl bez teleskopu zahlédnout jen naprostou náhodou jako hvězdičku na hranici viditelnosti. Musí prostě vysílat stále. Přístroj sondy není uzpůsobený pro automatické vysílání zpráv morseovou abecedou. Všechno musí obstarat sám.
Sebral v troskách několik speciálních balení koncentrované potravy. Byly to podlouhlé válečky, které se daly zasunout do patřičných otvorů skafandru. Autonomie se už sama postarala, aby na signál dopravila astronautovi pružnou hadičkou jídlo až do úst.
Potom se krátkým pohledem rozloučil s nehybným tělem ve skafandru a vyrazil za zapadajícím sluncem; tentokrát potřeboval světlo, protože jeho detektor neochvějně ukazoval mezi dvě hromady kovu, v něž se změnily obě kosmické lodě, a pro lokalizaci nepatrné sondy bude použitelný až v závěru cesty.
Dan Young šel a skály proti němu vrhaly svoje dlouhé stíny.
Objevil sondu po osmihodinovém bloudění, při čemž ho dvakrát přepadla noc. Našel ji chvíli po třetím západu slunce, neboť pro svůj černý obal byla mnohem teplejší než okolní terén. V infračerveném filtru ji prozradil i její pravidelný tvar.
Měl štěstí, že Wormovi lidé vysílačku nezničili. Otevřel vstup, nasoukal se dovnitř a zapnul přívod proudu ze slunečních baterií. Potom začal vyťukávat zprávu, kterou si už cestou připravil. Zněla: OX-DW-QUR 173 - D. S. - PLANETOIDA JE CISTA, PRISTAŇTE OKAMŽITĚ.
Vysílal šestadvacátou hodinu a s kyslíkem byl už skoro na dně, když k němu dorazila záchranná výprava z Typhoonu, který přistál na opačné polokouli poblíž obou zničených lodí. Vedl ji radista, pracovník pomocných sil S. I., který k lokalizaci místa, odkud se vysílalo, nepotřeboval žádné přístroje. Kupodivu nepotřeboval ani skafandr a vykračoval si v čele záchranné výpravy v lehkém overalu a prostovlasý. Nebyl to člověk stejně jako všichni ostatní pracovníci pomocných sil, a ústřední computer ho vybral proto, že Danovi dlužil záchranu - ne života, ale bytí.
Radista byl android a Dan mu říkával Franku, ačkoliv žádné jméno neměl.

15

Protože se zpráva o všeobecném ohrožení nedostala do oficiálního zpravodajství, málokterý občan Suverénní republiky Luna si všiml bledého kotoučku, stokrát menšího než Země v úplňku, který se objevil na východě a za necelou hodinu zmizel v záři zapadajícího slunce.
"Máme to za sebou," řekl major Livingstone. "Pojďme dolů, poručíku."
Vraceli se po točitém schodišti z ploché střechy MOON FISHING TRADE a Dan Young řekl: "Nejsem na to nijak hrdý, pane. Mohlo to dopadnout líp."
"Co to plácáte, hrome?!" řekl major. "Zachránil jste returnit, zlikvidoval jste s definitivní platností Deuce Worma, jedině díky vám se podařilo Ďáblovo kladivo poslat ke všem čertům... Co byste ještě chtěl, člověče?"
Došli ke dveřím majorovy kanceláře.
"Mám tady láhev Champagne le Monde," řekl major. "Jen pro tuhle příležitost. Samozřejmě za to bude dovolená, zvýšení platu, zvláštní prémie a tak dále. Ale tu láhev se mnou vypijete, Dane."
Dan Young pokrčil rameny. "Jak si přejete, pane."
Major otevřel dveře a vyzval Dana, aby vstoupil. "Není to proto, že si to přeju, pokud si to nepřejete i vy," řekl. "Jste jedním z mých nejlepších mužů."
"A přesto jsem ztratil pilota a loď."
"O tom si promluvíme později," řekl major a nalil do sklenic, opatrně po stěně, aby víno nevystříklo. "Nejdřív si

připijeme... Jak se to říkávalo? Cheerio? Na zdraví? Mnogaja ljeta? Díky vám se Měsíc znova narodil."
Dan Young se pousmál a zvedl sklenici.
Když se napili, řekl major: "Jste si naprosto jistý, že to byl Deuce Worm, poručíku?"
"Naprosto, pane," řekl Dan.
"Hm... Pak je možná škoda, že jste nemohli přivézt jeho tělo. Totiž - to jeho podivné zmrtvýchvstání mě znepokojuje. Ovšem, uvážíme-li, že teď leží na té mizerné planetoidě a nemá tam nic, čím by ji mohl opustit..."
"Je mrtvý, pane," řekl Dan Young. "Probodl jsem ho skrz naskrz a potom se dostal do kosmického vakua v obyčejném overalu. To by, myslím, docela stačilo, i kdyby nebyla jeho mrtvola pohřbená pod troskami zničené lodě."
"Minule to bylo podobné."
"Nikdo tehdy nebyl přímým svědkem jeho smrti."
"Máte pravdu... Snad si stačil navléknout skafandr a nenápadně zmizet. Rád bych věděl, kdo za ním stojí, protože je zcela jasné, že na tak gigantické akce nemá finanční prostředky z vlastní kapsy."
"A - Spasitelé?"
"Také nevlastní kapitál. Jenom spoustu pomatených mozků. Co vlastně nutí geniální odborníky všech možných speciálních oborů, aby se k nim přidávali? Tohle všechno bude jednou třeba odhalit. Kdo ví, třeba je to další úkol pro vás. Ale ne dřív, než po zasloužené dovolené. Máte už nějaký plán?"
Dan Young zavrtěl hlavou. "Až mě propustíte, pane," řekl, "zaletím si nejspíš do New Chi a v Murchisonu se stavím na sklenku sargassa. Dál nevím. Snad nějaká cesta... Možná i na Zem. Rád bych se podíval na Kypr."
"Sám?" zeptal se major Livingstone.
"A jak jinak?" řekl Dan.
"Možná, že byste měl nejdřív zajít za svou matkou," řekl major. "Proč, to vám radši řeknu předem."
Dan Young postavil na stůl sklenku, kterou předtím otáčel v prstech. "Poslouchám, pane," řekl.
"Ty vaše řeči o Murchisonu, sargassu a výletu na Kypr," řekl major, "svědčí o značném nervovém vyčerpání. Ta záležitost na Ďáblové kladivu vás řádně vykolejila."
"Myslíte, že to moje matka spraví?"
"Copak není specialistkou na kosmické choroby?"
"Moje choroba nemá s kosmem nic společného."
"Vaše ne," řekl major. "Její."
"Nerozumím, pane."
"Hned porozumíte," ušklíbl se major Livingstone. "Udělali jste dobře, když jste tělo Lacey Georgiu dopravili na Měsíc v chlazené vakuové komoře. Vaše matka takhle postižené tkáně dovede oživit, pokud nepodlehly vlivu nízkého nebo dokonce nulového tlaku. To se v případě Lacey nestalo, protože její skafandr nebyl porušen."
"Pane," řekl Dan Young, "sám víte, že by to nemělo žádný smysl. Je sice možné oživit tkáně... Ale nikdy neoživíte mozek."
"Lidský mozek samozřejmě ne," řekl major. Jenže Lacey měla v lebce jen dokonalou elektronickou kopii. Víte, tehdy, jak zemřel její otec - byla Lacey u toho. Bylo jí sedm let a nikdo neví, čí neopatrností proklouzla za otcem až k bombě. Chtěl, aby okamžitě odešla, vyvedlo ho to z míry... Proto mu nálož vybuchla. Klinicky je to zabilo oba, ale Lacey se podařilo zachránit - díky elektronické protéze. Má také umělá játra, snad ledviny, řadu kostí... Takové věci se už pár let dělají, i když se to pokaždé nepodaří. Člověk s podobnými umělými orgány samozřejmě vydrží mnohem víc... Přežije i vlastní smrt. Ostatně - proto ji zřejmě computer vybral jako vašeho pilota. Na svůj elektronický mozek musela dostat přes tisíc bodů. Pochopil jste to, poručíku?"
"Nějaké tušení jsem musel mít, už když jsem jí řekl, že mi připadá jako kříženec Diany a počítače," řekl Dan. "Zeptala se, proč právě Diany... Každá normální ženská by se zeptala na ten počítač."
"Každá normální ženská by taky byla mrtvá," řekl major. "Tak už jděte, Dane. Pokud vím - srdce má vlastní."
"A taky minimálně za tisíc bodů," řekl Dan Young.